Játsznak velem nagy rendelések,
Miként áprilisok a virággal
S világlok ezer kis élet-lánggal
Gyulandó nagy lángok előtt —

(ADY)

„GYULANDÓ NAG

A MAROSVÁSÁRHELYI SZENTGYÖRGYI ISTV

Négy éven keresztül lelkesedéssel, becsülettel végezték dolgukat. Tanultak, fejlesztették képességeiket, adottságaikat; szerepeltek, nyilvános előadásokon játszottak, vizsgáztak; bebizonyították, hogy alkalmasak a színészi pályára. És most, diplomával a kezükben, magasabbfokú érettségi után újból „felvételi" előtt állnak. Kezdődik pályájuk, amelyre eddig csak készültek.

Elérkezett az önmaguk és művészetük iránti felelősség vállalásának ideje. A főiskolai vizsgák lázától, izgalmától, szorongásaitól megszabadultak. Kedves emlék maradt! Jön helyette a „színpad", a „színház" próbatétele. Nem a sikerek, a bukások, nem a remények teljesülésére, vagy a nemvárt csalódásokra gondolok. Ezek a színészi pálya mindenkori velejárói, és ahogyan a siker nem vakíthat, úgy a bukás sem törheti meg senki alkotó kedvét.

Mi lesz a nagy próba, miből kell újra meg újra felvételi vizsgát tenniük? Az elkötelezettség tudatából, a megalkuvás nélküli helytállás bizonyságából, az etikai magatartásból; abból, hogy alázattal és hittel tudják szolgálni a színpadi művészet igazságát, öntudatosan vállalják a művész-állampolgár szerepét és feladatát szocialista színházi kultúránk kiteljesedésében. Ennek a hivatásuknak azonban csak úgy tehetnek eleget, ha az alkotó munkát feltételező elméleti és gyakorlati további önképzésükről sohasem mondanak le, ha korszerű színészek lesznek.

Tegyék érdemessé magukat a színházak és közönségük bizalmára és szeretetére.

SZABÓ LAJOS
rektor

Kiegészítésként néhány új arcvonást adunk portréjukhoz, olyan vonást, amelyet a fényképezőgép nem tud megörökíteni. Megkértük őket, diákéveik utolsó extemporáljaként válaszoljanak néhány kérdésre: mikor és hol született, milyen fontosabb szerepekben játszott a diákévek alatt, mi volt legkedvesebb élménye a főiskolán, miben látja a modern színház hivatását, ki irányította erre a pályára, voltak-e kapcsolatai a műkedvelő színjátszással?

És íme a válaszok:

BÁLINT MÁRTA

Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy még nem kell kitérő választ adnom a kérdésre, mikor születtem: 1946-ban, Marosvásárhelyen, és itt is nőttem fel. Mint kezdőnek egyéb vágyam nem lehet, mint az, hogy minél többet játsszam bármilyen szerepben. Kórustag voltam a Trójai nők-ben, majd a következő évadban Kasszandra szerepét játsztam. Ezen kívül voltam Regina az Énekes madárban, az Anyà a Hat szereplő szerzőt keres című Pirandello-darabban, végül pedig Margarett a Szarkafészekben. Most, hogy feltették a kérdést, döbbenek rá: nem tudok választani, melyik volt legkedvesebb szerepem ezek közül. Legnagyobb élményem az volt, amikor II. év végén megkaptam Kasszandra szerepét. Aki ismeri a darabot, annak nem kell magyarázni, miért volt ez élmény. Azt várom a modern Színháztól, hogy segítsen hozzá az élet, a mai, bonyolult világ jelenségei közötti összefüggések megtalálásához, eszméket sugalljon, állásfoglalásra késztessen. Kicsi korom óta készülők erre a pályára, de sokat köszönhetek Filep Anna magyar szakos volt tanárnőmnek, aki sokat bátorított, segített. Szeretném kivenni részem majd az iskolai színjátszás fellendítésében, mert ebben az irodalmi műveltség gyarapításának egyik leghatásosabb eszközét látom.

BOGDÁN TIBOR

1946-ban születtem Kolozsváron, itt jártam iskoláimat is. Szeretnék minél több és jobb szerepet eljátszani, hogy ne üljek tétlenül és ne csak a fizetést felvenni menjek be a színházba, ahogy ez, sajnos, elég sok fiatallal előfordul